

Het eerste wondermooie moment is de verschijning van Celia in een lichtstraal (I, 8). Helaas, het is geen werkelijkheid, het speelt zich af in de verbeelding van Volpone. Het is een droombeeld. Een droom van zuivere, naderende, alles overweldigende liefde. Alle context is verdwenen, de achtergrond is zwart. Er klinkt een liefdeslied, *Amarilli, mia bella*, die de gevoelsspanning van de scène enorm verhoogt.

Het is een zeer bekende en geliefde solo uit een van de madrigaalbundels van Giulio Caccini (ca. 1550 - 1618), hofmuzikant bij de Medici's in Florence. Hij werkte graag met een vrouwenkoor, maar ook met de destijds zeer populaire castraat. Tot de dag van vandaag wordt het lied gezongen. Bij Podium Witteman / Podium Klassiek verscheen niet lang geleden de wereldberoemde castraat Philippe Jaroussky. Op youtube kun je zijn versie vergelijken met die van de countertenoren Andreas Scholl en Jakub Jozef Orlinski (de "stem van een engel").

(<https://www.youtube.com/watch?v=XOCYwcOKVGc>)
(haakjes niet meenemen bij het kopiëren!)

Amarilli, mia bella
Non credi o del mio cor
Dolce desio
D'esser tu l'amor mio?

Amaryllis, mijn schoonheid
Geloof je niet dat mijn hart
Het zoet verlangen heeft
Dat jij mijn liefde bent?

Credilo pur
E se timor t'assale
Prendi questo mio strale
Aprimi il petto
E vedrai scritto in core
Amarilli, Amarilli
Amarilli è il mio amore

Geloof het toch
En als angst je bespringt
Neem dan deze pijn van mij
Open mijn borst
En je zult op het hart geschreven zien
Amaryllis, Amaryllis
Amaryllis is mijn liefde

Credilo pur ...
... Amarilli, Amarilli
Amarilli è il mio amore (2x)

Bij ons werd het lied *live* gezongen - vanaf de zolder en verborgen voor het publiek - door de voormalige vriendin van Rick Knops (Bonario). In mijn cabine achter de knoppen voor het licht en geluid verheugde ik me elke keer

op het lied dat weer voorbij zou komen.

Rick was smoorverliefd, toen. Ik hoop dat hij het verdraagt, deze herinnering, als hij het leest. Misschien troost het hem - als hij troost nodig heeft - dat de werkelijkheid, op momenten na, altijd achterblijft bij de verbeelding. We zullen weldra zien hoe verbazend kort van duur de verliefdheid is van Volpone op de jonge Celia. En iedereen weet dat in 1972 Claus zelf in een uiterst moeizame verliefdheid was verwickeld met zijn toenmalige actrice Kitty Courbois. (*Het Jaar van de Kreeft*).

Na afloop van de voorstellingen kreeg ik van de spelers een amaryllis cadeau. Ik herinner mij dat wij zeker twee tot drie maanden plezier hebben gehad van de plant. Als de schitterend rode bloem is uitgebloeid, en uitgevallen, komt er doodgewoon een twee bloem achteraan, en een derde.

Maar ik heb pas het begin van de droom verteld
...

